

5. számú pályamű | EKR 23.

Nagyvonalú, elegáns terv, mely a Szentháromság parkot zöld oázisként értelmezi, ami képes arra, hogy környezete mikroklimatikus viszonyait javítsa. A telket zöld tömeggel – jelentős lombkoronájú fákkal – beépítve sikeresen ad választ a felmerülő városépítészeti kérdésekre.

A szükséges kiszolgáló funkciók támfalban történő elhelyezése, elrejtése levegős, építményektől mentes megjelenést biztosít a Tárnok utca utcaszintjéhez igazított parkfelületnek. A javasolt megoldás, a zárt lombkorona alatti 4 m magas egybefüggő tér, melyben csak a „tartószerkezeti” elemek, a fák törzsei jelennek meg, az idelátogatók részére teljes felhasználói flexibilitást biztosít, legyen szó a turisták vagy a helyi lakosok által támasztott igényekről.

Valamennyi gondolat mind építészeti, mind tájépítészeti vonatkozásban a markáns alapkoncepciót erősíti:

- zöld felülettel pótolja a Mátyás templom környezetének déli térfalát,
- a telek területének Tárnok utca szintjére süllyesztése enyhíti a park környezetétől való elkülönülését,
- a zöldfelület és „kiállítófal” esti megvilágítása fénnel átjárható és ellenőrizhetővé teszi a területet,
- a Duna irányába néző gyilokjáró a tervezési terület körüljárhatóságát és a kedvező kilátást szolgálja,
- szellemes, könnyed és olcsón megvalósítható megoldást ad a várható, nagy és lökészerű terhelésre is: ivóutak elhelyezését és mobilárusok jelenlétét javasolja, akik szükség esetén információs feladatokat is képesek ellátni, jelenlétük biztonsági szempontból is kedvező.

A terveket látván a szemlélőben egy kérdés merül fel: vajon mennyi idő, hány év szükséges ahhoz, hogy az ábrázolt ideális állapot megvalósuljon?

Táj- és kertépítészeti szakvélemény

Talán nem titok, hogy ez a (végül győztes) pályamű keltetett a legnagyobb vitát a zsűri tagjai között. Az első helyezést alátámasztó érveket az építészeti és tájépítészeti vélemény tartalmazza, ehelyt a zöldfelülettel kapcsolatos ellenvélemény van összegezve. Jóllehet, a telek „zöld beépítésének” koncepciója figyelemre méltó, a terület gyakorlatilag teljes zölddel borítása és az ebből fakadó „felhasználói” előnyök (árnyékos pihenőhely) vitathatatlanok, mégis a Bírálóbizottság több tagja is úgy érezte, hogy a terv valójában „nem tiszteli a zöldet”. A fák gyakorlatilag csak funkcionálisan vannak jelen, egyfajta „zöld napernyő”- hálózatként működve. A raszteres ültetés – és különösen a fák alatti tér teljes burkolása, gye- és egyéb aljnövényzet nélkülsége ökológiailag meglehetősen sivár rendszert eredményez. A fák folyamatos tápanyag-utánpótlásra szorulnak, hiszen a kőzúzalékos burkolat alatt nem jöhet létre számottevő talajélet. Megoszlanak a vélemények abban is, hogy egy ilyen merev négyzethálós szerkezet mennyire kellemes a szemnek – a kétségkívül jó átláthatósága mások számára éppen ürességet, fantáziátlanságot jelenthet, különösen egy ilyen kifinomult, a legapróbb részletekre is gondosan ügyelő épített környezetben, amely esetleg megérdemelt volna egy hasonlóan kifinomult zöldfelületet is maga mellé. A terv mindemellett sok izgalmas épített elemet tartalmaz (a tér kinyitása rafinált lépcsőkkel a műemlékek felé, a „gyilokjáró” révén a járófelületek elemelése a lombkoronaszintre, a várlejtő és a tér lépcsővel összekötése stb.), hiányzik azonban a karakteres „kiülőhely”, kávézó. A fák alatt elszórt mobil utcabútorok kelthetik a rendezetlenség, szétszórtság érzetét, a mobil árusok pedig az eldobható csomagolások használata miatt folyamatos hulladékterhelést keletkeztethetnek. Összességében tehát, bár karakteres, izgalmas koncepcióról van szó, a zsűri egy része szerint jelentős továbbgondolást, részletfinomítást is igényel.

A tervet magas minősége, előremutató gondolatai miatt a Bírálóbizottság 4.000.000.-Ft-os I. díjban részesítette.